

La importància

"Com veiem a València, aquesta època primera de nomenaments sempre imposa grans contradiccions, disbarats i devolució de favors, amb l'emergència d'una fauna curiosa, com va passar quan el PSOE va enviar un ateu de manual d'ambaixador al Vaticà."

ARXIU

Alfredo Pérez Rubalcaba.

Dilluns, 2. "Aquí només hi ha un ministre que cada dia posi alguna cosa nova sobre la taula. No, no és Belloch. El biministre ara fa d'advocat de Felipe González, i això té molt incòmode el ministre Rubalcaba, que pretén ser l'estrateg de la Moncloa. Belloch encara trepitja fort, però ja no té temps de presentar tres o quatre grans propostes del seu departament a cada Consell de Ministres. Només ho fa Josep Borrell, excel·lent estrateg de si mateix, sense escoltar gaire ningú. Sí, vulgues o no, Borrell governa, ara mateix", diu un vell admirador del ministre, del ministre lleidatà que –segons sentia dir a un catalanista no fa dos dies– és català per accident, tot i la fleca de son pare en terres de Lleida. Això vol dir que només es pot ser català fent acte de fe tres dies per setmana. A Borrell, li manca, veig, algun escapulari.

Dimarts, 3. La premsa de les ciutats portuàries abans informava cada dia dels vaixells –segons el nou diccionari, encara no *barcos*– que arribaven i partien. Era una secció periodística de molt d'interès per als novel·listes que volien aprofitar el tonatge sospitós d'alguna nau de càrrega amb matrícula xipriota per inventar una intriga bizantina. Avui les entrades i sortides més aviat correspondrien al vaivé dels polítics, sobretot en un moment de previsible fractura política. Per exemple: Belloch potser serà cap de llista del PSOE per Saragossa; Mario Conde busca un substitut de Santaella; Rita Barberà pot presidir la Federació de Municipis i Províncies. La veritat és que m'agradaria molt més de

RAFA GIL

Rita Barberà.

poder llegir als diaris que ha arribat el Pernambuco amb càrrega de pinso i que ahir a la nit partia el Blueberry, de cap al port d'Alexandria. De cop i volta, de tota manera, les entrades i sortides s'aniraran molt, si tenim eleccions legislatives i canvi de partit al govern. Com veiem a València, aquesta època primera de nomenaments sempre imposa grans contradiccions, disbarats i devolució de favors, amb l'emergència d'una fauna curiosa, com va passar quan el PSOE va enviar un ateu de manual d'ambaixador al Vaticà.

Dimecres, 4. "Només tenc por que Perote disposi d'una fotografia meua, d'un bon dia que vaig entrar a un *sex-shop*. Des d'Adam i Eva sabem que la curiositat és perniciososa, iestic disposat a assumir-ne totes les conseqüències, però tampoc no és qüestió que la meua feblesa –era una tarda avorrida i, a sobre, plovia– pugui afectar l'estabilitat política del país", m'ho confessa un home públic que es diu de dretes, tot i que és de CiU –un partit que mai no sabem si es defineix de *dextra* o de *sinistra*–. "Com que faig ús discret dels materials que vaig comprar a la *sex-shop*, el meu únic risc és aquell instant fugaç d'entrar-hi, tan fugaç com la inclusió de mil documents a la sortida de Perote del CESID."

"Em consola d'altra banda que altres episodis de la meua vida privada –assistència a un acte ecologista, el dia que vaig anar a veure una obra de Paco Morán– no constin a l'arxiu del CESID. Confio que tampoc no hi consti que lleigeixo més Gala que no Martí Pol".

l'anar a un 'sex-shop'

ARXIU

Juan Alberto Perote.

ARXIU

Giulio Andreotti.

Dijous, 5. Seamus Heaney, poeta de Derry, premi Nobel avui, gran poeta, la poesia com a força orgànica que s'autogenera, poeta de les excitacions infantils, del paisatge d'Irlanda del Nord, amb fantasmes, el poeta irlandès més important des de Yeats.

Divendres, 6. Amb Andreotti d'acusat potser s'ho pagaria preservar la integritat de la presumpció d'innocència. Adesiara tornava del llimb polític i agafava el govern d'Itàlia, amb la simpatia enriolada de molts italians. Només una intenció molt esbiaixada pot culpar la DC de tots els pecats d'Itàlia. Sagaç, frugal i cínic, va ser un mestre de la supervivència en un paisatge de crisis, però amb Itàlia entre les quinze nacions més riques del món. No crec que sigui just d'abandonar Andreotti, sense judici previ, a mans de les *tricotouses* que esperaven amb fruïció l'espetec de la guillotina els anys més sanguinaris de la Revolució Francesa. Andreotti, més encogit, humiliat però disposat a arribar al final, no pot ser víctima d'una revenja de la Cosa Nostra, encara que només fos perquè sempre la va combatre, quan no feia vacances amb la dona al convent d'ursulines de Cortina d'Ampezzo. L'any 1992, la Màfia va assassinar Salvatore Lima, bon amic d'Andreotti. Ara la gran ironia pot ser que el crim organitzat faci versemblant la tercera part d'*El Padrino*. Aquesta fragilitat aparent i una certa predisposició fatalista no són grans obstacles a la defensa de l'honor, abans de retornar a casa, a Roma, als llibres d'història i a la col·lecció de campanetes. El vell mussol ma-

quiavèl·lic podrà continuar essent un curiós exemple de l'*esprit de finesse* convertit en estil polític, encara que sigui en època de tantes brutalitats. Craxi li va dir Beelzebul; i ara tenim que qui no fugi de la llei és Giulio Andreotti i que el socialista Craxi viu amagat a Tunísia.

Valentí Puig